

Zhltl jsem oběd a rozběhl se ke Slezské tvorbě. Rozárka již stála na silnici, a jakmile mne uviděla, poslala mi větrný polibek jako předeheru skutečného polibku; avšak polibku jen letmého a plachého, neboť stále se držela zásady, že milostný polibek na veřejnosti je nemravný. Vtiskl jsem jí do ruky pomněnky.

„Filipe, za ty nezapomněnky dík, ale teď jsem já zapomněnka zapomněla, co jsem ti to chtěla říct,“ usmála se. „Už vím! Večer se hraje *Divá Bára*.“

„*Divá Bára*? A já se tak těšil, Rozárko, že zase budeme s ru-doarmějci bojovat proti Němcům a hnát je do Berlína!“

Nezamířila rovnou domů, nýbrž jako již dvakrát předtím se obrátila k náměstí a vešla do vilky k paní Čížkové.

„Co s tou paní pečete?“

„To je tajemství, ale ještě není upečené.“

Pamatuji se, že toho večera si do kina na sebe vzala černou sukni, bleděmodrou halenku a přes ni červený svetřík. Jakkoli se nám *Divá Bára* s krásnou Vlastou Fialovou líbila, už někdy v polovině filmu jsme odešli ke kostelu, kde mi Rozárka zapálila dýmku.

„Nevíš, komu je zasvěcen janovský kostel? Který svatý ho hlídá?“

„Nevím.“ Ale pak se zamyslela a se smíchem mi odpověděla: „V Petrovicích patří kostel svatému Rochovi, tak možná ten náš janovský... no komu jinému by měl patřit než svatému Hrochovi!“

Že se nám to líbilo, zůstali jsme u toho a od toho večera jsme janovskému kostelu neřekli jinak nežli kostel svatého Hrocha.

„Filípku, nebudeme mluvit o tom, že mi už odjedeš. Nechci být smutná! Ukaž,“ řekla, vytáhla mi dýmku z úst a sama chvíli kouřila a dbala, aby pod komínem nevyhaslo. „A víš ty co? Taky si koupím takové dýmídko, a až mi bude smutno a k breku, že jsi pryč, tak se někam schovám a zabafám si. A v té vůni tabáku aspoň na chvilku uvěřím, že jsi zase vedle mě.“

Když jsme na stráni usedli na naše místo, Rozárka ulehla hlavou do mého klína a řekla, dívajíc se mi vzhůru do tváře: „V květnu a červnu jsme zkoušeli *Zdravého nemocného* od Molièra. Už příští týden se do toho zase každý večer pustíme

a premiéru sehraje někdy koncem října. To je taková škoda, že nebudeš moci přijet!“ Vyznělo to jako prosba, abych v Praze všeho nechal a nasedl na vlak. „Hraju Angeliku, pan režisér mi dal hlavní ženskou roli.“

„Vrchol janovské divadelní sezony, a já budu trčet v Praze!“ zanaříkal jsem. „A budu se potloukat po takových nezajímavých divadlech, jako je Národní nebo Realistické či Vinohradské!“

„Jenom se posmívej!“ zasmála se. „Abys věděl, možná to u nás bude pěkné.“

„A co pan Molière, přijede na premiéru?“

„Prý zasedne v čestné lóži, už je to dojednané. A ty, můj be-ránku, ty bys mohl sedět vedle něho, já bych to zařídila.“

„Veliká čest pro mě, sedět vedle pana Molièra! Ale ty si dej na něho pozor, je to zpustlík a člověk nevalných mravů.“

„To jsou prý všichni umělci!“ rozesmála se. „Hlavně malíři, ti jsou nejhorší.“

„Ne aby sis nějakého našla!“ varoval jsem ji. „To bys byla do smrti nešťastná, protože by ti věčně běhal za jinými.“

„Ale co teď? Já už jednoho mám!“ Zvedla hlavu z mého klína a posadila se. „Přistřihnu mu křídélka, nevěrníkovi povětrníkovi, a nějak to už s ním vydržím.“

Za tu odpověď si zasloužila nejmíň tisíc polibků. Začal jsem je počítat, ale někde kolem dvoustého třicátého sedmého jsem to spletl a už jsem se nedopočítal.

Jelen toho večera buď nepřišel, anebo jsme ho při polibcích propásli. Ale možná že zkusmo běhal za laněmi a chystal se k říji, jeleni jsou už takoví.

Jen aby se toho posledního večera nespustil liják! Kam bychom se schovali? S obavami jsem sledoval oblohu, ježto kolem čtvrté se z Polska přihnaly těžké mraky, zalehly celé údolí a div se necouraly po zemi, ale už po páté odtáhly otravovat jinam a ob-loha se opět rozzářila do modra. Usedl jsem na most a čekal, kdy se na silnici objeví Rozárka; cestou z práce mi řekla, že neví, kdy se utrhne.

„Filipe!“

Objevila se nečekaně, jelikož přišla spodní cestou, ale nebyla

nečekaná, právě naopak: byla ta nejočekávanější. Usedla na mostní zídku vedle mě a komíhající nohama opřela se mi o rameno. „Něco jsem přinesla, ale neraduj se, není to pro tebe,“ řekla a otevřela plechovou krabičku, v níž se v jednom slizkém klubku převalovaly žízaly. „Těch je, Filipku, těch žízál, vid’?“

„Kdes jich tolik nasbírala?“

„Nasbírala? Beránku, překopala jsem půl zahrady!“

Vytahovali jsme jednu žízalu po druhé a házeli je do vody. Pstruzi se mohli pominout! Vrhali se na ně jako žraloci na trosečníky a voda se pěnila a stříkala. Ještěže žízálám nekoluje v těle krev, protože to by celý potok zrudl až po Jindřichov. Potom jsme sešli po proudu a v místě, kde se Rozárka s Cilkou šplíchaly před spaním, jsme sestoupili k vodě a umyli si ruce od žízálího slizu.

„Kdybyste se nebyli přestěhovali, šplíchala by ses i dnes před spaním v potoce?“

„Abys mě zase mohl kreslit nahou? Kdyby ty obrázky tehdy našel táta! Ale víš, co mi dělá starost? Letos jsi mi taky daroval moc hezké obrázky, ale nahou jsi mě už nenakreslil. No co si mám o tom myslet!“ zvolala div ne poplašeně a dívala se na mne vyčítavě. „To tě nezajímá, jak jsem se za ty dva roky změnila?“

„Rozárko, tvůj akt ve mně uzrává, a až –“

„Akt?“

„Akt je kresba nahé ženy. Nebo nahého muže.“

„To jsem na něj ale zvědavá, na ten akt!“

V Petrovicích, Janově i v Jindřichově potok svíraly vysoké kamenné břehy, aby povodeň nestrhla domy, avšak tady u pošty se volně rozléval do šíře. Sestoupil jsem až na nízký břeh, z něhož jsem před dvěma lety spadl do vody, polekán hromovládým hlasem pana Jurečky. „Rozárko, měl bych se ti přiznat, že to okno jsem tehdy rozbil já.“

„Však táta vás podezíral, tebe nebo Milana. Chystal se vpadnout k Čimburům a ve mně byla malá dušička, ale maminka mu to rozmluvila. Tak ty bys zase rád viděl, jak se tady šplíchám ve studené vodě? Jenže, Filipku, dnes nemám na sobě ani trenýrky, ani tričko.“

„Snad nejsi pod šaty nahá?“

„To nejsem!“ odtušila dotčeně. „Ale abych do potoka... Víš, Filipe, musíš se smířit s tím, že jako čtrnáctiletou mě už nikdy neuvidíš.“

Zamířili jsme k naší rozsochaté bříze, usedli pod ni a zády se opřeli o kmen. Rozárka měla toho večera na sobě levné modře a žlutě pruhované šaty, avšak na ní se proměnily v kousek ze šatníku monacké princezny, takové divy její tělo dovedlo, můžete mi věřit. Přiklonili jsme se k sobě a ze rtů na rty jsem jí pověděl básničku o tom, jak bříza pod sebe shodila modrou sukénku, abychom měli potok, ale slůvko *sbohem* jsem vynechal.

„Filípku, víš, že já si už kolikrát říkala, že si všechny ty básničky vymýšlíš? Jako by ti vysakovaly rovnou z hlavy!“

„Rozárko, na básničky musí být onačejší hlava, než je ta moje! Ze mě básník nikdy nebude.“

Ulehli jsme na záda a já na nebi hledal hvězdu Rozárku a Rozárka hvězdu jménem Filip. Hledali jsme, avšak najít jsme je nemohli, a tak jsme si řekli, že zůstaneme pod břízou, dokud se ty naše toulavé hvězdy neukážou.

„Chceš, abych ti povídala o Angelice? Tak našpicuj uši, Filípku! Můj otec Argan, je to takový nepříjemný člověk, vztekloun, nedůvěřivec a tyran, prostě celý je pošahaný, mě chce provdat za jistého Tomáše Diafoira, kterého já nemůžu ani vidět!“

„Máš ráda jiného?“

„A jak! Kleanta, jsem do něho celá pryč. Abychom mohli být spolu, chodí k nám v přestrojení jako můj učitel hudby a mezi notami si dáváme hubičky.“

„Rozárko,“ nelíbilo se mi to, „ty se s ním na jevišti líbáš?“

„Ale jenom jako! V divadle se vždycky musíš líbat jenom jako.“

„Třeba by sis na toho Diafoira zvykla, když otec tolik chce, aby sis ho vzala.“

„Ale beránku! Žít s někým bez lásky? To bych radši umřela. Naštěstí mé komorné, Toinetta se jmenuje, se podaří nastrojít věci tak, že všechno dobře skončí. No řekni sám, to ale byly hrozné časy, když se dcera musela vdát, jak jí rozkázal otec! Když pomyslím, že bych musela žít s někým, koho bych neměla ráda... To bych radši skočila do potoka.“ Pověsila se mi na rameno

a rozesmála se. „Ale co, proč hned skákat do potoka? Ještě abych se tak utopila! Radši bych mu utekla za tím, za kterým by mě srdce táhlo.“ Přitiskla se ke mně těsněji a pohlédla na nebe. „Ta tvoje hvězda ne a ne vyjít, někam se ztratila.“

„Hvězda se nemůže ztratit. Hvězdáři by takový nepořádek nestrpěli.“

„Nesvítil už nad Prahou?“

„Rozárko, hvězda jménem Filip zůstane svítit nad Janovem. A do Prahy se mnou rychlíkem odjede hvězda Rozárka. Bude zářit nad Petřínem? Nad Bílou labutí? Kde budeš zářit, Rozárko?“

„Chceš to slyšet?“ tiše se smála. „Nad tvou postelí. Někdy spadnu na polštář, zalezu pod peřinu a usnu ti na pupku. Líbilo by se ti, kdybych ti spala na pupku?“

Toho večera mi poprvé neodstrkávala dlaň, když jsem se dotýkal jejího těla, dokonce se ke mně pozvedala klínem a strhávala mne na sebe.

„Už musím jít,“ povzddechla vždy po deseti minutách, avšak dál ležela v trávě. „Já to od táty schytám! Ale ať, je to přece náš poslední večer. Celý den jsem žila ve strachu, že bude pršet, mraky že se utrhnou a spadnou nám na hlavu. Za deště, to by bylo smutné loučení, uplakané. A já nechci plakat!“

„Proč bys plakala? Za rok zase tady pod břízou! Budeš na mě čekat?“

„Budu. Vždyť víš, že jsem jenom tvoje. Ale musíš mi psát, beránku, abych se tady bez tebe neousoužila a neusmutnila! A tu dýmku si koupím,“ vzpomněla si.

„Nechám ti tady svoji.“ Vytáhl jsem ji z kapsy a převrátil v dlaní. A potom jsem jí řekl: „Ty moje věrná fajfko, přišel čas, abychom šli od sebe, ale to tě nemusí mrzet, protože nastávají tvoje nejhezčí chvíle. Budeš dýmat v Rozárčině puse a to je to úplně nejrozkošnější místo na světě.“

„Mám jedno ještě rozkošnější místo,“ svěřila se Rozárka, avšak to jí jen tak vyklouzlo a hned se za ta slova zastyděla a schovala tvář v dlaních. „Že jsi nic neslyšel? Řekni, žes nic neslyšel!“ prosila, nabírajíc k pláči. Anebo ten třas ramenou znamenal, že se směje? „A ani jsi nic slyšet nemohl, protože jsem nic neřekla.“

„Jaké ještě rozkošnější místo?“

„Netrap mě, Filipe...“

Schoval jsem ji do náruče, a najednou jsme v orosené trávě váleli sudy.

„Jaké ještě rozkošnější místo, Rozárko?“

„Ale no tak, dej už s tím pokoj!“ vesele mě odstrčila. „To jsem jen zapomněla včas svoje slova překousnout. A vůbec, té tvé dýmce do toho nic není, co jsem říkala nebo neříkala, ale spíš neříkala. Opravdu mi ji tady necháš?“ Natáhla ruku a já jsem jí tátovu fajfku položil na dlaň.

„Už musíme jít,“ řekla bůhví pokolikáté.

Odkutáleli jsme se zpátky pod břízu, opřeli se o její kmen a natáhli před sebe nohy. Sukně se Rozárce vykasala, a já viděl nejen její kolena, ale také stehna. Bíle zářila do noci, ale do-
tknout jsem se jich neodvážil.

„Zašeptám ti básničku, ty moje ovečko bílá, dnes už poslední, básničku na dobrou noc.“ A poprosil jsem o příspěvní Vítězslava Nezvala.

*„Stýská se mi po tvých pohádkových nohou,
jejichž prsty tančí věčné bolero,
každá jiná chůze zdá se mi být strohou
proti jejich chůzi lehčí nad péro.“*

Rozárka se ke mně přivinula a políbila mě. Polibek po právu náležel Nezvalovi, ale že Mistr nebyl po ruce, přistál na mých rtech. „Taky jsem si pro tebe přichystala básničku, ale nějak se mi to nerýmuje, protože jsem ji celou vymyslela vlastní hlavou a rýmovat já neumím. Tak už poslouchej, beránku rohatý, básnička právě začíná: Vzala jsem si na zítřek dovolenou a hezky se obléknu a k vlaku půjdu s tebou a budu se tě držet za ruku a projdeme Janovem a Jindřichovem pěšky abychom si ještě jeden druhého trochu užili na nádraží si popláču nikde se tak dobře nepláče jako na nádraží protože nádraží to je vlastně loučení ale my se rozloučíme jenom *jako* jelikož budeme na sebe pořád myslet a tak budeme každý den spolu. Filipku, taky celkem hezká básnička, že?“

„Ta nejhezčí, Rozárko.“

„Tak proč mi za ni nedáš pusu?“

Kleanta nemohlo potkat větší štěstí, našel si tu nejmilejší dívku na světě!

Před Rozárčin dům jsme přišli až o půl jedné. Usedli jsme na studené železné zábradlí a Rozárka mě uchopila za ruku.

„Ta tvoje básnička tam pod břízou byla moc hezká, ale teď mi hned pověz, bude se ti tam v Praze stýskat po mých pohádkových nohou? I když si nedovedu představit, co by na nich mohlo být pohádkového.“

„Kdybych byl Hans Christian Andersen, napsal bych o tobě knihu veselých, a hlavně zamilovaných pohádek! Pohádku o tvém čele, také pohádku o tvých vlasech, o tvých řadrech, na té bych si dal obzvlášť záležet, o tvém břišku, také o tvém nejrozkošnějším místečku bych napsal pohádku, ta by však byla naprosto tajná a musela bys ji uložit za trám, ale nejvíce pohádek bych napsal o tvých rtech. Ještě jsem ti neřekl, že je mám za pohárky rozkoše? Už předloni.“

„Pohárky rozkoše? A už předloni? Cos tak tehdy mohl vědět o mých rtech!“

„Už když jsem se na tebe díval zpod lopuchu, věděl jsem o tobě všechno.“

„Ale jdi, vždyť ani teď o mně nevíš všechno. A ani já nevím o sobě úplně všechno! A víš, že se toho bojím? Někdy se ani nestačím divit, co se mi honí hlavou. Kdoví, co mě jednou popadne a co vyvedu!“

V přízemním pokoji se svítilo a pohybovaly se tam stíny. Možná už tam zasedá soudní tribunál s předem připraveným hrdelním rozsudkem.

„To si zas budu muset něco vyslechnout!“ Pohodila k oknu hlavou. „Ale maminka je na mojí straně, poznala jsem to na ní, i když nic neříká. Víš, že se jí líbíš? To jenom táta má o mě pořád strach.“

„Víš co, já teď seberu odvalu, půjdu dovnitř s tebou a řeknu, pane Jurečko –“

„Napřed musíš pozdravit, Filipku!“

„Ještěže jsi mi to připomněla! Ukloním se a starosvětsky

řeknu: host do domu, bůh do domu, pane Jurečko, přeji dobrý večer, i když už je tak trochu noc. Jak můžete vidět, vracím vám Rozárku čistou a nevinnou. A vy ji teď tady hlídejte jako oko v hlavě! A po celý rok ji držte doma, mohla by vyšívat nebo tak něco, a ne se toulat jako teď se mnou! Kdyby chtěla do kina, běžte s ní, no však vy si už poradíte. A ať vás ani nenapadne pustit ji na tancovačku samotnou! A dávejte pozor, aby se na jevišti líbala s tím Kleantem opravdu jenom *jako*, mohu se spolehnout, že na to dohlídnete? Až si Rozárku za rok od vás vyzvednu, ať je stále čistá a nevinná, to vám povídám! Tak ne abyste mě zklamal, pane Jurečko.“

Rozárka se rozesmála, až ztratila rovnováhu a padla zády na plot. „A víš, Filipe, že to asi bude nejlepší? Pojď!“ Táhla mě k brance, avšak jen jsme vešli na dvorek a do tváře jí padlo světlo z okna, všechen smích ji přešel a v úleku mě vystrkala zpátky na silnici. „To bychom tomu dali! Ten tvůj host do domu, bůh do domu by ti nejspíš nic nepomohl. Tak v deset na mostě, a ne abys zaspal!“

Poslední polibek, a byla pryč. Světlo v přízemí brzy pohaslo a hned nato se rozsvítilo okno nahoře. Rozárka, ježto věděla, čím mi udělá největší radost, vyšla na balkon v noční košili, zamávala mi a větrnou poštou mi poslala polibek. A potom ještě druhý a třetí a čtvrtý, až z nich bylo celé hejno. A jediný nezabloudil a všechny dopadly na mé rty.

Posadil jsem se do okna. Šumění splavu se ztrácelo v chladném praskání hvězd a mě přepadl stesk, že zítra večer budu na Rozárku již jenom vzpomínat, avšak současně jsem se těšil na Prahu. Rozsvítil jsem lampičku a v jejím světle jsem kreslil obrázek, který mne bolel v hlavě již několik dnů, jelikož jeho tvar se mi stále ztrácel a proměňoval. Rozárka ležela nahá, opírajíc se o loket. Na levé straně papíru se vršily nezapomněnky, jež nevyrostly u vody, nýbrž v mé fantazii, neboť se místy proměňovaly v květy planých šípkových růží. Odložil jsem papír stranou a čekal, co se s ním stane. Ožije? Nestalo se nic, a tak jsem jej roztrhal a pustil se do obrázku znovu. Rozárka se vrátila na papír beze změny, ale v záchvatu inspirace jsem nakreslil proti

jejím nadržům mužskou tvář a s překvapením jsem si musel přiznat, že jsem to já. Nikdy předtím ani potom jsem se už nenakreslil, ale možná že ta tvář ani nevznikla pod mým perem, nýbrž se stvořila sama, z nevyhnutelnosti.

Rozárka se na mostě objevila již před desátou. Měla na sobě tmavomodrý kostým, z kapsičky jí přepadala kapesníček barvy vlčího máku a na nohou se jí leskly bleděmodré lodičky na vysokém podpatku.

„Rozárko, ty jsi tak hezká, až je to nebezpečné, protože to porušuje všechny přírodní zákony. Ten kostýmek ti ale sekne!“

„Zase si říkáš o korunu?“ Procházela se po mostě jako po molu, a jak otáčela za mnou hlavu, vlasy jí sklouzávaly stranou a odhalovaly její bělostnou šíji. „Šila mi jej paní Čížková. Jak já se bála, že to nestihne! Dnes jsem k ní přiběhla už o půl sedmé. Filípku, kdybys ty věděl, jak já se ti právě dnes chci líbit!“

Přes Janov jsme šli jako nerovný pár – Rozárka v elegantním kostýmku, kdežto já v khaki bundě, v manšestrácích a s batohem na zádech. Avšak naše stíny, jež šly zešikma za námi, byly k nerozeznání stejné. A držely se za ruce! A tak jsme se i my uchopili za ruce a často jsme se zastavovali, protože jsme se *museli* políbit.

„Nemohla jsem usnout, Filipe, tváře jsem měla jako v ohni, zapomněl ses včera oholit. Šmajchlovat se s tebou je někdy sedmiboletné.“

Před Květiným statkem přidala do kroku. „Poznal jsi ji líp než mě?“

„Koho?“

„No koho!“

„Asi se mě chceš zeptat, jestli jsem s Květou spal.“

„Chci.“

„Nespal. A jsem tomu rád,“ nadechl jsem se k vyznání, „protože chci, abys byla moje první.“

A Rozárka se začervenala a sklopila oči. „Taky chci, abys byl můj první.“

Přestože jsem si tu scénu zaznamenal do deníku jinak, dnes si myslím, že pravdivá je ta verze, jež se mi uložila do paměti. Má blíž k mé vysněné Rozárce a k mému vysněnému Filipovi.

Koupil jsem si jízdenku a vyšli jsme na peron. Všiml jsem si, že nebylo muže, jenž by se za Rozárkou neohlédl. Mohl bych být pyšný, že mám tak hezkou milou (a já pyšný byl!), současně jsem se však nedokázal zbavit obavy, jak se všem těm mužům ubrání, až tady nebudu.

Vlak už stál připraven k odjezdu. Rozárka se mi oběma dlaněmi opřela o hrud' a nalehla na mě. „Kdybys ho nechal ujet! A potom i ten druhý a třetí a čtvrtý a sedmý. Všecky vlaky kdybys nechal ujet!“ Ale hned to obrátila v žert. „Mohl bys na státním statku jezdit s koňmi, táta by tě to naučil.“ Smála se, přesto jsem v jejích očích zahlédl slzy, jež se leskly ve slunci. Přesně jako v té její včerejší básničce! „Tak už jed'!“ vykřikla přiškrceným hlasem a postrčila mě, hned mě však objala tak pevně, jako by mě opravdu chtěla zadržet. „A ne aby sis v Praze našel jinou, nějakou fiflenu! V Praze je plno fiflen všelijak povětrných.“

Na kresbu jsem si vzpomněl v poslední chvíli, výpravčí už zvedal plácačku. Vrazil jsem do prázdného kupé, vrhl se k oknu a strhl je dolů. Vyklonil jsem se a podal Rozárce stojící pod ním ruku. Několik posledních vteřin jsme se drželi a předávali si teplo svých dlaní. Kola zaskřípěla, vlak se rozjel a vytrhl mi Rozárčinu dlaň z ruky.

Do jakého vlaku jsem to nasedl? Odjížděl rychlostí mezinárodního expresu! Ztrácel jsem Rozárku z očí příliš rychle, až příliš rychle! A než jsem se nadál, byla pryč, stejně jako zmizelo jindřichovské nádraží.

Stříbrňák, jakož i další kopce perspektiva odsouvala a odnášela až do neskutečna. Ještě jsem na rtech cítil vůni posledního Rozárčina polibku, i když ona sama se nenávratně ztrácela někam mezi vzdalující se kopce... Bylo to překrásné, žel všecko má svůj konec, mlč, umíráčku, mlč, ten smutek já už znám, ozývalo se odněkud, zatímco padala poslední opona za *Rozárkou*, milostnou hrou, kterou je nutno stáhnout z repertoáru, ježto už je obehnaná. Polibek, kapesník, siréna, lodní zvonec, tři čtyři úsměvy a potom zůstat sám... Zvedá se opona nad novým kusem nazvaným *Praha!*

Zrazuji svou lásku, jen co jsem vytáhl z Janova paty! Ještě

nemyslím na jinou, ještě ne, avšak stopa slin po Rozárčině posledním polibku začíná osychat a jeho vůně se vytrácí. Dočista jsem zpitoměl! A nemůže za to nikdo jiný než Vítězslav Nezval. Já sám ze své vůle bych nikdy nemohl říct bylo to překrásné, žel všechno má svůj konec. Mám v sobě Rozárku jako krásnou bolest, jež nikdy nepomine. Neměl bych jako pokání za ten těžký hřích nevěry, jehož jsem se právě dopustil, vystoupit, vrátit se pěšky do Janova a prosit Rozárku za odpuštění?

NEZATAHUJ DO MÉHO OBRÁZKU CIZÍHO CHLAPA! JENOM MOJE TVÁŘ PATŘÍ NA TVÁ PRSA!

Večer jsem Rozárce z Ostravy napsal dlouhý dopis, první z těch, jimiž jsem ji pak zasypával. Kolik dopisů jsem jí do Slezské tvorby poslal? Už se to nikdy nedovím. *Rozárko, moje nejmilejší Rozárko*, začínal jsem své dopisy a téměř pokaždé jsem je končil *stýská se mi po Tobě a líbám Tě na ústa, ovečko moje bílá*, avšak později jsem se osmělil a končil *líbám Tě na ústa a mezi řádra*. Líbám tě mezi řádra! Byl to jen literární obrat, neboť mezi řádra jsem Rozárku dosud nepolíbil.

Nevím, co jsem v tom prvním dopise napsal (ani v těch dalších, všechny mi až na výjimky splývají v jeden jediný lyrický veletok, mohutný jako Dunaj), ale vzpomínám si, že jsem sáhl po peru, jen abych se zbavil otřesu z toho, že se mi ve vlaku Rozárka ztrácela stejně jako hory na obzoru. Jakkoli tedy nevím, co jsem jí napsal, pamatuji si na obrázek, jež jsem jí nakreslil: opuštěné nástupiště a na něm dívka, stojící po kotníky v nezapomněnkách.

„Jak se jmenuje ta děvucha, co jí píšeš?“ usmála se maminka.

„Rozálie. Pro všechny je Rozka, ale pro mě Rozárka. A někdy ovečka bílá a já jsem její beránek, jen si to představ, Beránek s malým bé!“

„Namaluj ji, ať vidím, jak vypadá.“

Rád jsem jí podal obrázek, který jsem právě dokončil, avšak zavrtěla hlavou. „Neptala jsem se tě na nádraží! Anebo její podobu paměti neumíš?“